DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

30. april 2009 *

I de forenede sager C-393/07 og C-9/08,

angående to annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF, anlagt henholdsvis den 1. august 2007 og den 22. juni 2007,

Den Italienske Republik først ved I.M. Braguglia, derefter ved R. Adam, som befuldmægtigede, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger i sag C-393/07,

støttet af:

Republikken Letland,

intervenient,

* Processprog: italiensk.

Beniamino Donnici, Castrolibero (Italien), ved avvocati M. Sanino, G.M. Roberti, I. Perego og P. Salvatore,

sagsøger i sag C-9/08,

støttet af:

Den Italienske Republik,

mod

Europa-Parlamentet ved H. Krück, N. Lorenz og L. Visaggio, som befuldmægtigede, bistået af professeur E. Cannizzaro, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af:

Achille Occhetto, Rom (Italien), ved avvocati P. De Caterini og F. Paola,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne T. von Danwitz (refererende dommer), E. Juhász, G. Arestis og J. Malenovský,

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. marts 2009,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Den Italienske Republik og B. Donnici har nedlagt påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse 2007/2121 (REG) af 24. maj 2007 om prøvelse af Beniamino Donnicis mandat, hvorved sidstnævntes mandat som medlem af Europa-Parlamentet erklæres ugyldigt (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

Akten af 1976

2 Artikel 1, 2, 6-8, 12 og 13 i akten om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet, knyttet til Rådets afgørelse 76/787/EKSF, EØF, Euratom af 20. september 1976 (EFT L 278, s. 1), som ændret og omnummereret ved Rådets

afgørelse 2002/772/EF, Euratom af 25. juni 2002 og af 23. september 2002 (EFT L 283, s. 1, herefter »akten af 1976«), bestemmer:

»*Artikel 1*

[…]

3. Valgene er almindelige, direkte, frie og hemmelige.

Artikel 2

Medlemsstaterne kan på grundlag af deres særlige nationale forhold oprette valgkredse med henblik på valg til Europa-Parlamentet eller foretage andre valgmæssige underopdelinger, uden at dette generelt berører valgmetodens forholdstalskarakter.

Artikel 6

1. Europa-Parlamentets medlemmer stemmer individuelt og personligt. De er ikke bundet af pålæg og kan ikke modtage bundet mandat.

[…]

Artikel 7

1. Hvervet som medlem af Europa-Parlamentet er uforeneligt med hvervet som:

— medlem af en medlemsstats regering

— medlem af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

— dommer, generaladvokat eller justitssekretær ved De Europæiske Fællesskabers Domstol eller Ret i Første Instans

— medlem af Den Europæiske Centralbanks direktion

— medlem af Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

— De Europæiske Fællesskabers Ombudsmand

— medlem af Det Økonomiske og Sociale Udvalg under Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab

— medlem af udvalg eller organer, som er oprettet i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab med henblik på at administrere Fællesskabernes pengemidler eller udføre vedvarende direkte forvaltning

— medlem af Den Europæiske Investeringsbanks bestyrelse eller direktion eller ansat i denne

— tjenestemand eller anden ansat i aktiv tjeneste i De Europæiske Fællesskabers institutioner eller dertil knyttede organer eller organisationer eller i Den Europæiske Centralbank.

2. Fra valget til Europa-Parlamentet i 2004 er hvervet som medlem af Europa-Parlamentet uforeneligt med hvervet som medlem af et nationalt parlament.

[…]

Artikel 8

Med forbehold af forskrifterne i denne akt er valgproceduren undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter.

Disse nationale forskrifter, der eventuelt kan tage hensyn til særlige forhold i medlemsstaterne, må ikke generelt berøre valgmetodens forholdstalskarakter.

Artikel 12

Europa-Parlamentet prøver medlemmernes mandater. Med henblik herpå tager Europa-Parlamentet de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning og træffer afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til.

Artikel 13

1. Et mandat bliver ledigt, når et Europa-Parlamentsmedlems mandat udløber som følge af, at medlemmet fratræder, afgår ved døden eller fortaber sit mandat.

2. Med forbehold af de øvrige bestemmelser i denne akt fastlægger hver medlemsstat de nærmere procedurer med henblik på, at et mandat, som måtte blive ledigt i løbet af den i artikel 3 omhandlede femårige periode, besættes for resten af denne periode.

3. Når det efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt fastsættes, at et medlem af Europa-Parlamentet fortaber sit mandat, udløber medlemmets mandat i medfør af denne lovgivnings bestemmelser. De kompetente nationale myndigheder underretter Europa-Parlamentet herom.

4. Når et mandat bliver ledigt som følge af fratræden eller dødsfald, underretter Europa-Parlamentets formand omgående den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder herom.«

Europa-Parlamentets forretningsorden

3 Artikel 3 og 4 i Europa-Parlamentets forretningsorden (herefter »forretningsordenen«) har følgende ordlyd:

»*Artikel 3*

Valgs prøvelse

[…]

3. På grundlag af en betænkning fra det kompetente udvalg foretager Parlamentet omgående valgs prøvelse og træffer afgørelse om hvert enkelt nyvalgt medlems mandat og om eventuelle indsigelser indgivet på grundlag af bestemmelserne i [akten af 1976], men ikke om indsigelser på grundlag af de nationale valglove.

4. Betænkningen fra det kompetente udvalg udarbejdes på grundlag af de officielle meddelelser fra de enkelte medlemsstater om de samlede valgresultater med navnene på de valgte kandidater og på eventuelle suppleanter med angivelse af den rækkefølge, hvori de er valgt.

Et medlems mandat kan først erklæres gyldigt, efter at den pågældende skriftligt har afgivet erklæringer i henhold til denne artikel og bilag I til denne forretningsorden.

Parlamentet kan når som helst på grundlag af en betænkning fra det kompetente udvalg træffe afgørelse om enhver indsigelse mod gyldigheden af et medlems mandat.

5. Skyldes valget af et medlem, at kandidater på samme liste har trukket deres kandidatur tilbage, påser det udvalg, der er kompetent med hensyn til valgs prøvelse, at denne tilbagetrækning er sket i overensstemmelse med ånd og bogstav i [akten af1976] og artikel 4, stk. 3, i denne forretningsorden.

[…]

Artikel 4

Mandatets varighed

[…]

3. Ethvert medlem, der nedlægger sit mandat, meddeler formanden dette samt den dato — senest tre måneder fra meddelelsen — hvorfra mandatnedlæggelsen har virkning. Denne meddelelse har form af en protokol, der udarbejdes i nærværelse af generalsekretæren eller dennes stedfortræder, undertegnes af denne og det pågældende medlem og straks forelægges det kompetente udvalg, som sætter den på dagsordenen for sit første møde efter modtagelsen af dokumentet.

Skønner det kompetente udvalg, at mandatnedlæggelsen er i modstrid med ånd eller bogstav i [akten af 1976], underretter det Parlamentet herom med henblik på, at dette træffer afgørelse om, hvorvidt mandatet konstateres ledigt eller ej.

I modsat fald konstateres mandatet ledigt fra den dato, som det afgående medlem har angivet i protokollen om mandatnedlæggelsen. Parlamentet stemmer ikke herom.

[…]

9. Parlamentet forbeholder sig ret til at erklære prøvede mandater for ugyldige eller til at nægte at erklære et mandat for ledigt, dersom der i forbindelse med godkendelsen eller ophævelsen af mandatet konstateres materielle unøjagtigheder eller mangler ved samtykket.«

Statutten for Europa-Parlamentets medlemmer

4 Det hedder i fjerde betragtning til Europa-Parlamentets afgørelse 2005/684/EF, Euratom af 28. september 2005 om vedtagelse af statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT L 262, s. 1, herefter »statutten for medlemmerne«), at »[d]en frihed

og uafhængighed, der er fastslået i artikel 2, og som ikke er omhandlet i nogen primærretlig tekst, bør reguleres i en retsakt. Erklæringer, hvori medlemmerne forpligter sig til at nedlægge mandatet på et bestemt tidspunkt, og erklæringer om mandatnedlæggelse på et ikke nærmere angivet tidspunkt, som et parti frit kan benytte, må anses for at være i modstrid med medlemmernes frihed og uafhængighed og bør derfor ikke være retligt bindende«.

5 Det præciseres i øvrigt i femte betragtning til statutten for medlemmerne, at statuttens artikel 3, stk. 1, gentager alle bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i akten af 1976.

6 Artikel 2 og 30 i statutten for medlemmerne har følgende ordlyd:

»*Artikel 2*

1. Medlemmerne er frie og uafhængige.

2. Aftaler om nedlæggelse af et mandat inden eller ved en valgperiodes udløb er ugyldige.

Artikel 30

Denne statut træder i kraft på førstedagen af den valgperiode for Europa-Parlamentet, der begynder i 2009.«

Nationale bestemmelser

7 Lov nr. 18 af 24. januar 1979 om valg af de italienske medlemmer til Europa-Parlamentet (GURI nr. 29 af 30.1.1979, s. 947, herefter »loven af 24. januar 1979«) vedrører valg af de italienske medlemmer til Parlamentet. Det bestemmes i loven, at parlamentarikerne vælges ved almindelige valg og ved direkte, frie og hemmelige listevalg. Pladserne fordeles forholdsmæssigt mellem listerne i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i loven, og antallet af pladser fordeles til de forskellige valgkredse, fem i alt, på grundlag af resultaterne af den sidste almindelige folketælling.

8 Artikel 20 i loven af 24. januar 1979 bestemmer, at valgkontorerne i de forskellige valgkredse særligt har til opgave at afgøre placeringen af kandidaterne på hver liste på grundlag af deres individuelle resultater. Resultaterne fremsendes til Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (det nationale valgkontor for Europa-Parlamentet ved Italiens Corte di cassazione, herefter »det italienske valgkontor«). I henhold til lovens artikel 21 har det italienske valgkontor til opgave at bestemme det antal stemmer, som hver liste har fået på nationalt plan, at gennemføre en fordeling af pladser mellem listerne på grundlag af antallet af stemmer på hver liste og at fordele det antal pladser, som hver liste således har fået tildelt, mellem de forskellige valgkredse. Valgkontoret affatter i henhold til lovens artikel 23 en valgprotokol, som skal fremsendes til Parlamentets sekretariat.

9 Loven af 24. januar 1979 indeholder i øvrigt detaljerede bestemmelser om substitutioner i artikel 41, hvorefter en kandidat, som er blevet valgt i flere valgkredse, skal oplyse det italienske valgkontor om, hvilken valgkreds han vælger. For den valgkreds, som han ikke vælger, udnævner valgkontoret den kandidat, som følger umiddelbart efter sidstnævnte, som valgt. En plads, som bliver ledig i løbet af mandatets løbetid, tildeles i øvrigt af det italienske valgkontor til den kandidat fra samme liste og valgkreds, som følger den sidst valgte.

10 I overensstemmelse med lovens artikel 46 underretter det italienske valgkontor Parlamentets sekretariat om de substitutioner, der er indtruffet på grundlag af afgørelser og domme, som uigenkaldeligt har afgjort de omhandlede tvister, og retter i givet fald valgresultatet og erstatter de ulovligt udnævnte kandidater med dem, som havde ret til at blive det, idet de pågældende og Parlamentets sekretariat underrettes herom.

Tvistens faktiske omstændigheder og den anfægtede afgørelse

11 Ved valget til Europa-Parlamentet, som blev afholdt den 12. og 13. juni 2004, stillede B. Donnici op som kandidat på fælleslisten Società Civile — Di Pietro Occhetto. Denne liste opnåede to pladser, en i valgkredsen for Syditalien og en i valgkredsen for det nordvestlige Italien. A. Di Pietro, som fik flest stemmer i begge valgkredse, valgte valgkredsen for Syditalien.

12 A. Occhetto opnåede på baggrund af antallet af stemmer i begge valgkredse en andenplads på listen over valgresultatet, idet han lå over B. Donnici i valgkredsen for Syditalien og G. Chiesa i valgkredsen for det nordvestlige Italien. Eftersom A. Di Pietro valgte pladsen i valgkredsen for Syditalien, skulle A. Occhetto erklæres for valgt i valgkredsen for det nordvestlige Italien. A. Occhetto, som på daværende tidspunkt bestred et mandat i det italienske senat, gav imidlertid ved skriftlig erklæring af 6. juli 2004, modtaget hos det italienske valgkontor den følgende dag, afkald på at modtage mandat til Europa-Parlamentet for så vidt angik begge valgkredse.

13 Efter dette afkald erklærede det italienske valgkontor den 18. juli 2004 G. Chiesa for valgt i valgkredsen for det nordvestlige Italien og A. Di Pietro for valgt i valgkredsen for Syditalien, og bekendtgjorde den 12. november 2004 B. Donnicis navn som den første på listen over suppleanter for A. Di Pietro i valgkredsen for Syditalien, mens A. Occhetto, som havde givet afkald på sit mandat, ikke var opført på denne liste.

14 I forbindelse med parlamentsvalget i Italien den 9. og 10. april 2006 blev A. Di Pietro valgt til det italienske parlament og valgte at indtage sit nationale mandat med virkning fra den 28. april 2006. Da dette hverv er uforeneligt med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet, jf. artikel 7, stk. 2, i akten af 1976, fastslog Europa-Parlamentet, at det pågældende mandat var blevet ledigt.

15 Ved erklæring af 27. april 2006 til det italienske valgkontor tilbagekaldte A. Occhetto — som havde stillet op til det nationale valg, men som ikke var blevet genvalgt — sit afkald af 6. juli 2004, idet han anmodede om at overtage den plads, som var blevet ledig som følge af A. Di Pietros valg til det nationale parlament.

16 Herefter bekendtgjorde det italienske valgkontor den 8. maj 2006 valget af A. Occhetto som medlem af Europa-Parlamentet og meddelte samme dag Europa-Parlamentet hans navn som suppleant for A. Di Pietro.

17 Ved dom af 21. juli 2006 forkastede Tribunale amministrativo regionale del Lazio det annullationssøgsmål, som B. Donnici havde anlagt til prøvelse af denne kundgørelse, som grundløs.

18 B. Donnici har endvidere for Parlamentet bestridt A. Occhettos udnævnelse som medlem af Europa-Parlamentet i stedet for A. Di Pietro. Europa-Parlamentets Retsudvalg undersøgte denne indsigelse på et møde den 21. juni 2006. Efter at have fastslået, at indsigelsen i henhold til artikel 12 i akten af 1976 ikke kunne antages til behandling, idet den var baseret på den italienske valglov, anbefalede et enigt Retsudvalg Parlamentet at erklære A. Occhettos mandat for gyldigt. Den 3. juli 2006 godkendte Parlamentet A. Occhettos mandat.

19 Ved dom af 6. december 2006 gav Consiglio di Stato B. Donnici medhold i dennes appel af dommen afsagt af Tribunale amministrativo regionale del Lazio, idet den annullerede den udnævnelse af A. Occhetto til medlem af Europa-Parlamentet, som det italienske valgkontor havde foretaget den 8. maj 2006. Consiglio di Stato fandt særligt, at »den folkelige vilje […] aldrig har forhindret en kandidat i at give afkald på et mandat«, og at »[valg]resultatets bindende karakter hindrer […] en kandidat, der har givet afkald på sit mandat, i at vende tilbage […] til sin plads i kandidatrækkefølgen«.

20 Consiglio di Statos dom er blevet retskraftig efter dom af 26. marts 2007 afsagt af Corte suprema di cassazione, hvorved den af A. Occhetto anlagte sag blev afvist på grund af en formel mangel. Ved stævning af 19. april 2007 anlagde A. Occhettos sag ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ifølge A. Occhetto repræsentants udsagn under retsmødet den 5. marts 2009 stadig verserer.

21 Den 29. marts 2007 tog det italienske valgkontor ovennævnte dom fra Consiglio di Stato til efterretning og udnævnte B. Donnici som medlem af Europa-Parlamentet som repræsentant for valgkredsen for Syditalien, hvorved A. Occhettos mandat blev tilbagekaldt. Denne udnævnelse blev meddelt Parlamentet, som tog den til efterretning i protokollen for plenarmødet den 23. april 2007, hvorefter B. Donnici har mandat til Europa-Parlamentet, men alene midlertidigt og under forbehold for Parlamentets efterfølgende afgørelse om mandatets prøvelse.

22 I mellemtiden havde A. Occhetto ved skrivelse af 5. april 2007 rejst indsigelse og anmodet Parlamentet om at bekræfte hans mandat samt ikke at erklære sagsøgerens mandat for gyldigt. Som følge af denne indsigelse underkastede Parlamentet B. Donnicis mandat en undersøgelse ved Parlamentets retsudvalg.

23 Parlamentet traf den 24. maj 2007 den anfægtede afgørelse, hvori det hedder:

»Europa-Parlamentet,

— der henviser til [akten af 1976]

— der henviser til forretningsordenens artikel 3, 4 og 9 og bilag I

— der henviser til den kompetente italienske myndigheds officielle meddelelse om valget af Beniamino Donnici til Europa-Parlamentet

— der henviser til Achille Occhettos indsigelse mod gyldigheden af valget af Beniamino Donnici til Europa-Parlamentet, der modtoges den 25. marts 2007

— der henviser til betænkning fra Retsudvalget (A6-0198/2007)

[…]

D. der henviser til, at de nationale bestemmelser vedrørende proceduren for valg til Europa-Parlamentet skal overholde fællesskabsretssystemets grundlæggende principper, Fællesskabets primærret og ånd og bogstav i [akten af 1976]; der henviser til, at de nationale kompetente myndigheder, dvs. lovgivningsmyndigheder, forvaltningsmyndigheder og retlige myndigheder, derfor ikke kan ignorere de fællesskabsretlige principper på valgområdet, når de anvender og/eller fortolker deres nationale bestemmelser vedrørende proceduren for valg til Europa-Parlamentet

E. der henviser til, at vurderingen af, om Achille Occhettos tilbagetrækning af sit kandidatur er sket i overensstemmelse med ånd og bogstav i [akten af 1976], skal foretages i lyset af artikel 6 i samme akt […], og at medlemmernes frihed og uafhængighed er et helt centralt princip

F. der henviser til, at statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (der træder i kraft i 2009) i artikel 2, stk. 1, fastsætter, at »medlemmerne er frie og uafhængige«, og at artikel 2, stk. 2, som en naturlig følge af stk. 1 desuden fastsætter, at »aftaler om nedlæggelse af et mandat inden eller ved en valgperiodes udløb er ugyldige«

G. der henviser til, at medlemsstatuttens bestemmelser blot er en præcisering af de principper om frihed og uafhængighed, der er indeholdt i [akten af 1976] […]

[…]

K. der henviser til, at artikel 6 i [akten af 1976] juridisk set også finder anvendelse på de kandidater, der officielt er opført på listen over valgte kandidater, og til, at dette er i Europa-Parlamentets interesse, eftersom disse kandidater er potentielle medlemmer af Parlamentet

L. der henviser til, at Achille Ochettos tilbagetrækning af sit kandidatur skyldes en aftale, […] og at hans tilbagetrækning af sit kandidatur må anses for uforenelig med ånd og bogstav i [akten af 1976] og dermed for ugyldig

M. der henviser til, at ugyldigheden af Achille Occhettos tilbagetrækning af sit kandidatur betyder, at hans afløser, Beniamino Donnicis mandat ikke kan retfærdiggøres hverken de facto eller de jure

[…]

O. der henviser til, at [Consiglio di Stato] i sin endelige afgørelse annullerede kundgørelsen af, at Achille Occhetto var valgt til medlem af Europa-Parlamentet

P. der henviser til, at det i medfør af artikel 12 i [akten af 1976] er Europa-Parlamentet — og alene Europa-Parlamentet — der prøver sine direkte valgte medlemmers mandat, og at dette grundlæggende Europa-Parlamentsprærogativ ikke kan svækkes, endsige udhules af en afgørelse truffet af de nationale myndigheder i klar strid med de relevante bestemmelser og principper i fællesskabsretten, heller ikke hvis den pågældende afgørelse er endeligt vedtaget af en retsinstans på højeste niveau i medlemsstaten, således som det er tilfældet med den her omhandlede afgørelse fra [Consiglio di Stato]; […]

Q. der henviser til, at Europa-Parlamentet med fuld ret både kan afvise at godkende Beniamino Donnicis mandat og kan se bort fra [Consiglio di Statos] afgørelse, da den strider mod ånd og bogstav i [akten af 1976], og dermed kan fastholde Achille Occhettos mandat,

1. erklærer mandatet som medlem af Europa-Parlamentet for Beniamino Donnici, som den kompetente nationale myndighed har meddelt er blevet valgt, for ugyldigt

2. fastslår gyldigheden af Achille Occhettos mandat

[…]«

Proceduren ved Fællesskabets retsinstanser og parternes påstande

24 Ved stævning indleveret til Justitskontoret for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 22. juni 2007 og registreret under sagsnummer T-215/07 har B. Donnici anlagt sag med henblik på annullation af den anfægtede afgørelse, som blev meddelt ham den 29. maj 2007. Ved kendelse af 13. december 2007, Donnici mod Parlamentet (sag T-215/07, Sml. II, s. 5239), erklærede Retten sig inkompetent i sag T-215/07 i forhold til Domstolen, således at Domstolen kunne træffe afgørelse om annullationspåstanden. Sagen blev registreret i Domstolens register under sagsnummer C-9/08. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 21. februar 2008 har

A. Occhetto fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Parlamentets påstande, og Den Italienske Republik har fået tilladelse til at intervenere til støtte for B. Donnicis påstande.

25 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 14. august 2007 har Parlamentet rejst en indsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement med henblik på, at udtalelsen fra Parlamentets Retsudvalg af 2. maj 2007, som er vedlagt som bilag A.11 til B. Donnicis stævning, skal fjernes fra sagens akter. Ved kendelse af 29. januar 2009, har Domstolen taget Parlamentets anmodning til følge og har udskudt B. Donnicis anmodning om at træffe afgørelse om fremlæggelsen af den pågældende retlige udtalelse til afgørelsen af sagens realitet.

26 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 1. august 2007, registreret under sagsnummer C-393/07, har Den Italienske Republik ligeledes anlagt sag med henblik på annullation af den anfægtede afgørelse, som blev meddelt den den 28. maj 2007. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 1. februar 2008 har Republikken Letland fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Den Italienske Republiks påstande. Republikken Letland har hverken deltaget i den skriftlige eller den mundtlige forhandling.

27 Ved kendelse afsagt af formanden for Fjerde Afdeling den 30. januar 2009 er de to annullationssøgsmål blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

28 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 22. juni 2007, registreret under sagsnummer T-215/07 R, har B. Donnici anmodet om udsættelse af den anfægtede afgørelse. Dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, som afløser Rettens præsident, har givet B. Donnici medhold i denne påstand og ved kendelse af 15. november 2007 (sag T-215/07 R, Donnici mod Parlamentet, Sml. II, s. 4673) bestemt, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes.

29 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 13. januar 2009, Occhetto og Parlamentet mod Donnici (forenede sager C-512/07 P(R) og C-15/08 P(R), Sml. I, s. 1), er appellen af sagen om foreløbige forholdsregler anlagt af A. Occhetto og Parlamentet til prøvelse af den pågældende kendelse blevet forkastet.

30 Med deres søgsmål ved Domstolen har Den Italienske Republik og B. Donnici nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne. B. Donnici har sideløbende i henhold til artikel 241 EF gjort gældende, at artikel 3, stk. 5, i forretningsordenen bør erklæres ugyldig, og subsidiært, at den retlige udtalelse af 2. maj 2007 fra Parlamentets Retsudvalg skal tilføres sagens akter. Parlamentet har nedlagt påstand om frifindelse, og at Den Italienske Republik og B. Donnici tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om søgsmålene

31 I sag C-393/07 har Den Italienske Republik gjort fem anbringender gældende vedrørende henholdsvis den omstændighed, at den anfægtede afgørelse har tilsidesat artikel 6, 8, 12 og 13 i akten af 1976 og artikel 6 EU, artikel 2 i statutten for medlemmerne, artikel 199 EF og artikel 3 og 4 i forretningsordenen, artikel 6 EU, 10 EF og 230 EF og endelig, at denne afgørelse er behæftet med en begrundelsesmangel.

32 I sag C-9/08 har B. Donnici gjort to anbringender gældende vedrørende for det første tilsidesættelse af artikel 12 i akten af 1976 og artikel 3, stk. 1, i forretningsordenen, uafhængighedsprincippet, princippet om forbud mod bindende mandat og beslutningers retskraft og for det andet manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

33 Den Italienske Republik og B. Donnici har i det væsentlige gjort gældende, at Parlamentet i overensstemmelse med artikel 12 i akten af 1976 alene burde have taget det italienske valgkontors kundgørelse af B. Donnicis valg til efterretning. Artikel 12 giver ikke Parlamentet mulighed for at forkaste denne kundgørelse på grund af en hævdet uforenelighed med fællesskabsretten. Parlamentet kunne heller ikke inden for rammerne af en afgørelse vedrørende indsigelserne alene lægge bestemmelserne i akten af 1976 til grund uden at tage hensyn til andre bestemmelser i fællesskabsretten, herunder dennes almindelige principper.

34 Hvad angår artikel 6 i akten af 1976 har de anført, at denne bestemmelse alene finder anvendelse på medlemmer af Parlamentet og ikke på kandidater, som ikke er blevet valgt, hvorfor bestemmelsen ikke dækker A. Occhettos afkald af 6. juli 2004, da han ikke var medlem af Parlamentet. Bestemmelsen omfatter i henhold til sin ordlyd alene udøvelsen af et parlamentarisk mandat, hvorfor begivenheder under valgproceduren og de ikke valgte kandidaters adfærd forud for deres udnævnelse som medlemmer af Parlamentet ikke er omfattet af bestemmelsen.

35 Parlamentet, som støttes af A. Occhetto, er derimod af den opfattelse, at det i henhold til artikel 12 i akten af 1976 tilkommer Parlamentet at sikre, at den kundgørelse, som de nationale myndigheder foretager, er i overensstemmelse med fællesskabsretten i almindelighed, og særligt principperne i akten af 1976. Denne forståelse af Parlamentets kompetencer ses i artikel 3, stk. 4 og 5, og artikel 4, stk. 3 og 9, i Parlamentets forretningsorden og i dets praksis på området. Da valgproceduren tager sigte på dannelsen af Parlamentet, er det oplagt, at der findes et fællesskabsretligt niveau, som fastlægger en minimumsstandard med henblik på at undgå enhver fordrejning som følge af uoverensstemmelser i de nationale procedurer, og at dette skal sikres af Parlamentet. Hvis Parlamentet ved udøvelsen af sine beføjelser skulle begrænse sig til en undersøgelse af uforeneligheder i henhold til artikel 7 i akten af 1976, ville dets beføjelser derimod reelt være uden indhold.

36 Parlamentet, som støttes af A. Occhetto, har gjort gældende, at i tilfælde af åbenbare tilsidesættelser af de grundlæggende principper i akten af 1976, såsom det frie parlamentariske mandat i henhold til artikel 6 i akten og principperne om almindelige forholdstalsvalg efter artikel 1 og 2 i akten, har Parlamentet ret til og endog pligt til ikke at tage denne tilsidesættelse til følge ved at tage resultatet af den nationale procedure til efterretning, idet Parlamentets egen bekræftelsesafgørelse ellers ville være ugyldig. Fællesskabsrettens forrang pålægger Parlamentet at undlade at gennemføre en udnævnelse af en kandidat, foretaget af de nationale myndigheder i åbenbar strid med fællesskabsretten.

37 Artikel 6 i akten af 1976 beskytter ligeledes den valgte kandidat. Ellers ville garantien i denne bestemmelse ikke finde anvendelse på akter — som i det foreliggende tilfælde A. Occhettos afkald begrundet i en valgaftale — som var til hinder for, at vælgernes mandat blev gennemført. Denne fortolkning af artikel 6 bekræftes ved artikel 2 i statutten for medlemmerne og af artikel 3 i tillægsprotokol nr. 1 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950.

38 Parlamentet har i øvrigt gjort gældende, at anvendeligheden af artikel 6 i det foreliggende tilfælde allerede følger af den omstændighed, at A. Occhetto sad i Parlamentet, da de nationale myndigheder underrettede ham om B. Donnicis afløsning af den pågældende.

Domstolens bemærkninger

39 Det første anbringende rejser spørgsmålet om rækkevidden af Parlamentets beføjelser ved prøvelsen af dets medlemmers mandat i henhold til artikel 12 i akten af 1976. Med henblik på vurderingen af gyldigheden af den anfægtede afgørelse er det således afgørende at undersøge omfanget af de beføjelser, som denne bestemmelse tildeler Parlamentet. Det forudsættes imidlertid under alle omstændigheder i artikel 12 i akten, at Parlamentets afgørelse har hjemmel i en bestemmelse i denne akt, som der kan gøres indsigelse imod. Da Parlamentet i denne forbindelse i det væsentlige har henvist til

artikel 6 i akten af 1976, skal det først undersøges, om denne bestemmelse principielt finder anvendelse i den foreliggende sag.

— Om anvendeligheden af artikel 6 i akten af 1976

40 Artikel 6, stk. 1, i akten af 1976 bestemmer, at Europa-Parlamentets medlemmer stemmer individuelt og personligt, og at de ikke er bundet af pålæg og ikke kan modtage bundet mandat.

41 Som det fremgår af bestemmelsens ordlyd, henviser den udtrykkeligt til »Europa-Parlamentets medlemmer« og vedrører udøvelsen af det parlamentariske mandat. Samme bestemmelse henviser endvidere til medlemmernes stemmeprærogativ, som efter sin art ikke kan forbindes med kvalificeringen af kandidater, som officielt er udnævnt inden for rammerne af en rangfølge opstillet som følge af et valg (jf. kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 41).

42 Det bemærkes, at artikel 6 i akten af 1976, henset til bestemmelsens klare ordlyd, ikke finder anvendelse på akter, som vedrører afkald afgivet af valgte kandidater, såsom det afkald, A. Occhetto har givet i nærværende sag på sin plads som suppleant for A. Di Pietro.

43 Parlamentets argumenter i denne forbindelse berettiger ikke en fravigelse af denne fortolkning.

44 Parlamentet kan særligt ikke påberåbe sig en generel beføjelse til at vurdere gyldigheden af medlemsstaternes valgprocedurer, henset til alle de principper, som hævdes at ligge til grund for artikel 6 i akten af 1976, således som Parlamentet har udledt det af særligt artikel 3 i tillægsprotokol nr. 1 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, ved hjælp af en vid fortolkning af artikel 6 i lyset af disse principper (jf. i denne retning kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 43).

45 En sådan fortolkning af artikel 6 er således i strid med den afgørelse, som aktens ophavsmænd har truffet ved at ændre bestemmelsen om udøvelsen af mandatet, på trods af anvendelsesområdet herfor, som netop er begrænset til en kompetencebestemmelse vedrørende valgproceduren, idet dette område i overensstemmelse med artikel 8 i akten af 1976 i princippet reguleres af nationale bestemmelser.

46 Hvad angår artikel 2 i statutten for medlemmerne, som Parlamentet har henvist til til støtte for dets fortolkning af artikel 6 i akten af 1976, skal det først bemærkes, at denne statut ikke var i kraft på tidspunktet for de faktiske omstændigheder. Det hedder endvidere i fjerde betragtning til statutten for medlemmerne, at »[d]en frihed og uafhængighed, der er fastslået i artikel 2, […] bør reguleres i en retsakt«, idet de »ikke er omhandlet i nogen primærretlig tekst«, og det præciseres i femte betragtning hertil, at statuttens artikel 3, stk. 1, gentager alle bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i akten af 1976. Det fremgår heraf, at artikel 2 i statutten for medlemmerne ikke udgør en kodificering af den pågældende artikel 6 (jf. i denne retning kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 44).

47 Parlamentet kan i øvrigt i henhold til princippet om retsreglernes rangfølge ikke lægge en bestemmelse i sin forretningsorden og dens hidtidige praksis på området til grund for at gennemføre en fortolkning contra legem af artikel 6 i akten af 1976 (jf. i denne retning kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 45).

48 Det skal således bemærkes, at forretningsordenen er en retsakt vedrørende den interne organisation, som ikke kan give Parlamentet nogen beføjelser, der ikke udtrykkeligt er fastsat i en generel retsakt, i det foreliggende tilfælde ved akten af 1976 (jf. dom af 21.10.2008, forenede sager C-200/07 og C-201/07, Marra, Sml. I, s. 7929, præmis 38). Det følger så meget desto mere heraf, at den hævdede praksis for institutionerne ikke kan fravige artikel 6.

49 Det følger af ovenstående bemærkninger, at A. Occhettos afkald på sin plads på listen over suppleanter ikke falder inden for anvendelsesområdet for artikel 6 i akten af 1976, hvorfor bestemmelsen ikke kan lægges til grund for en indsigelse inden for rammerne af prøvelsen af Parlamentets medlemmers mandat efter artikel 12 i denne akt, og at Parlamentet derfor ikke kunne lægge artikel 6 til grund for den anfægtede afgørelse.

— Om tilsidesættelsen af artikel 12 i akten af 1976

50 Efter at have fastslået, at artikel 6 i akten af 1976 ikke kan lægges til grund for den anfægtede afgørelse, rejser sig et spørgsmål om, hvorvidt afgørelsen kan baseres på en tilsidesættelse af princippet om almindelige forholdstalsvalg i henhold til artikel 1 og 2 i akten af 1976, således som Parlamentet gør gældende. Ved at henvise til en tilsidesættelse af disse principper har Parlamentet påberåbt sig en beføjelse til at undersøge, om den officielle kundgørelse af B. Donnici som medlem af Parlamentet er sket i overensstemmelse med disse principper. Det skal således undersøges, hvorvidt artikel 12 i akten tildeler Parlamentet en sådan beføjelse ved prøvelsen af dets medlemmers mandat.

51 Artikel 12 i akten af 1976 bestemmer, at med henblik på at prøve dets medlemmers mandater tager Parlamentet de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning og træffer afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til.

52 Ordlyden af artikel 12 viser, at Parlamentets prøvelsesbeføjelse i henhold til bestemmelsens første punktum er underlagt to væsentlige begrænsninger, som fremgår af bestemmelsens andet punktum (jf. i denne retning kendelserne af 15.11.2007 i sagen Donnici mod Parlamentet, præmis 71, og i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 31 og 32).

53 I henhold til første del af andet punktum i artikel 12 i akten af 1976 »tager [Parlamentet] de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning«. Den særlige beføjelse for Parlamentet til at behandle tvivlsspørgsmål, som fremgår af anden del af bestemmelsens andet punktum, er ligeledes begrænset ratione materiae til de tvivlsspørgsmål, »der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i [akten af 1976], bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til«.

54 I modsætning til, hvad Parlamentet har anført, fremgår det for det første af selve ordlyden af artikel 12 i akten af 1976, at denne bestemmelse ikke giver Parlamentet beføjelse til at træffe afgørelse i tvivlsspørgsmål rejst på grundlag af fællesskabsretten i sin helhed. Efter bestemmelsens klare ordlyd omfatter den alene »tvivlsspørgsmål, [opstået] på grundlag af bestemmelserne i denne akt« (jf. i denne retning kendelse i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 32).

55 For det andet betyder den opgave, som består i at »[tage] de valgresultater, der officielt er bekendtgjort […], til efterretning«, at Parlamentet ved sin afgørelse i forbindelse med prøvelsen af dets medlemmers mandat skal lægge det italienske valgkontors bekendtgørelse af 29. marts 2007 som følge af dommen afsagt af Consiglio di Stato den 6. december 2006 til grund. Bekendtgørelsen er således et resultat af en beslutningsproces i overensstemmelse med nationale procedurer, hvorved der endeligt er blevet truffet afgørelse vedrørende de retlige spørgsmål forbundet med bekendtgørelsen, og udgør altså en allerede gældende retsstilling. Domstolen har allerede fastslået, at anvendelsen af udtrykket »tage til efterretning« i relation til akten af 1976 skal fortolkes som en angivelse af, at der overhovedet ikke er overladt Parlamentet noget skøn på området (jf. i denne retning dom af 7.7.2005, sag C-208/03 P, Le Pen mod Parlamentet, Sml. I, s. 6051, præmis 50).

56 Denne fortolkning af udtrykket »tage til efterretning«, som er indeholdt i artikel 12, stk. 2, i akten af 1976 i sin oprindelige affattelse, hvorefter medlemsstaterne underretter Parlamentet om en ledig plads som følge af anvendelsen af nationale bestemmelser, hvilket Parlamentet tager til efterretning, gør sig ligeledes gældende for det samme udtryk, som fremgår af artikel 12 i akten af 1976 i dens nuværende affattelse. Hvis artikel 12, stk. 2, i akten af 1976 i sin oprindelige affattelse udelukkede ethvert skøn for Parlamentet selv i tilfælde af bortfald af et mandat for et af dets medlemmer som følge af anvendelsen af nationale bestemmelser, som har indflydelse på institutionens eksisterende sammensætning, gælder denne manglende beslutningskompetence så meget desto mere i forbindelse med prøvelsen efter artikel 12 i akten af 1976 af mandatet for Parlamentets medlemmer, som officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne. I denne forbindelse drejer det sig således om de nationale myndigheders udpegelse af de fremtidige medlemmer af Parlamentet i overensstemmelse med den valgprocedure, som fastsættes i de nationale bestemmelser, hvilket udtrykkeligt fremgår af artikel 8 i akten af 1976.

57 Det følger heraf, at Parlamentet ikke kan rejse tvivl om selve lovligheden af den kundgørelse, som det nationale valgkontor har foretaget. Artikel 12 i akten af 1976 giver heller ikke Parlamentet mulighed for at nægte at tage en kundgørelse til efterretning, hvis det finder, at der foreligger en uregelmæssighed (jf. i denne retning kendelsen af 15.11.2007 i sagen Donnici mod Parlamentet, præmis 75).

58 Denne fortolkning af artikel 12 i akten af 1976 forstærkes af en læsning af bestemmelsen i lyset af de relevante bestemmelser i EF-traktaten og af de retlige rammer, hvori bestemmelsen indgår.

59 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Parlamentet i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, EF, artikel 7, stk. 1, andet afsnit, EF og artikel 189, stk. 1, EF udøver sine beføjelser og handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt det ved traktaterne.

60 Det følger i øvrigt af artikel 8 i akten af 1976, at »valgproceduren [er] undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter« med forbehold af forskrifterne i akten af 1976. Selv om medlemsstaterne således er forpligtet til at overholde bestemmelserne i akten af 1976, for så vidt som den fastsætter visse valgbestemmelser, tilkommer det ikke desto mindre i sidste ende medlemsstaterne i henhold til den procedure, som er fastsat ved nationale bestemmelser, at afholde valg, og i denne forbindelse foretage optælling af stemmerne og offentliggøre valgresultatet (kendelsen af 15.11.2007 i sagen Donnici mod Parlamentet, præmis 74).

61 Endelig bestemmer artikel 13, stk. 2, i akten af 1976, at medlemsstaterne fastlægger de nærmere procedurer med henblik på, at ledige mandater besættes.

62 I overensstemmelse med denne retlige ramme blev valgprocedurerne for valg af medlemmerne til Parlamentet, som fandt sted den 12. og 13. juni 2004, samt udnævnelsen af suppleanter til ledige mandater, reguleret i hver medlemsstat af nationale bestemmelser, i det foreliggende tilfælde lov af 25. januar 1979 (jf. i denne retning kendelsen af 15.11.2007 i sagen Donnici mod Parlamentet, præmis 66).

63 Når der ikke findes fællesskabsretlige bestemmelser på området, tilkommer det i øvrigt hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente retter og fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsretten medfører for borgeren, men disse regler må dog ikke være mindre gunstige end dem, der gælder for rettigheder, som udspringer af national ret (ækvivalensprincippet), og de må heller ikke i praksis gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 12.9.2006, sag C-300/04, Eman og Sevinger, Sml. I, s. 8055, præmis 67).

64 Parlamentet har imidlertid ikke gjort gældende, at de italienske processuelle bestemmelser er i strid med ækvivalensprincippet eller effektivitetsprincippet. Selv hvis det antoges, at dette var tilfældet, ville det imidlertid ikke følge heraf, at Parlamentet havde beføjelse til at lade sin egen vurdering træde i stedet for de retsakter, som var udstedt af de kompetente nationale myndigheder.

65 Kontrollen med, at medlemsstaterne overholder traktatens bestemmelser og bestemmelser truffet af institutionerne med hjemmel heri, tilkommer derimod bl.a. Kommissionen, som i henhold til artikel 226 EF har beføjelse til at anlægge traktatbrudssøgsmål ved Domstolen, hvis den er af den opfattelse, at en medlemsstat har tilsidesat sine forpligtelser. Kontrollen med overholdelsen af disse bestemmelser er i øvrigt sikret ved proceduren efter artikel 234 EF, som finder anvendelse inden for rammerne af valgtvister på nationalt plan.

66 Det følger ikke af denne retlige ramme, at Parlamentet råder over en generel kompetence til at vurdere overensstemmelsen af medlemsstaternes valgprocedurer og deres anvendelse i sager som den foreliggende med fællesskabsretten. Det følger heraf, at Parlamentets kompetence inden for rammerne af prøvelsen af dets medlemmers mandat er begrænset til de prærogativer, som er klart fastlagt i de relevante bestemmelser i akten af 1976 (jf. i denne retning kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 32).

67 Det følger heraf, at en fortolkning af artikel 12 i akten af 1976, hvorefter Parlamentet får en generel kompetence til at føre kontrol med medlemsstaternes myndigheders officielle kundgørelser, ikke alene ville være i strid med bestemmelsens ordlyd, men ligeledes være uforenelig med principperne i artikel 5 EF og 7 EF, hvorefter Fællesskabet og dets institutioners kompetencer er tildelte kompetencer (jf. i denne retning dom af 5.10.2000, sag C-376/98, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 8419, præmis 83, og af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 203 og den deri nævnte retspraksis).

68 De argumenter, som Parlamentet har gjort gældende, støttet af A. Occhetto, og som fremgår af denne doms præmis 35-37, kan ikke rejse tvivl om denne fortolkning af artikel 12 i akten af 1976, hvorved det udelukkes, at Parlamentet har kompetence til at forkaste det italienske valgkontors kundgørelse.

69 Det første argument, hvorefter Parlamentets prøvelsesbeføjelser i henhold til artikel 12 i akten af 1976 er uden indhold, idet Parlamentet ikke har kompetence til at kontrollere medlemsstatens bekendtgørelse af valgresultaterne i henhold til fællesskabsretten, skal forkastes. Det skal således understreges, at Parlamentet bevarer enhver kompetence til at træffe afgørelse inden for rammerne af artikel 12 i akten af 1976 vedrørende en kandidat, som er valgt, men som besidder kvaliteter i strid med dem, der gælder for Parlamentets medlemmer i henhold til artikel 7 i akten af 1976 (jf. kendelsen i sagen Occhetto og Parlamentet mod Donnici, præmis 33).

70 Hvad for det andet angår argumentet om, at Parlamentet for at sikre en minimumsstandard vedrørende udnævnelsen af dets medlemmer burde være i stand til at forkaste de nationale myndigheders kundgørelser, hvis de er i åbenbar strid med de grundlæggende principper i akten af 1976, bemærkes, at det tilkommer de nationale retter at træffe afgørelse vedrørende lovligheden af de nationale valgbestemmelser og valgprocedurer, i givet fald efter en præjudiciel forelæggelse for Domstolen efter artikel 234 EF (kendelsen af 15.11.2007 i sagen Donnici mod Parlamentet, præmis 93).

71 En sådan domstolskontrol har i det foreliggende tilfælde faktisk fundet sted ved de kompetente italienske domstole i henhold til lov af 24. januar 1979. Der er således truffet endelig afgørelse på nationalt plan vedrørende retsspørgsmålene forbundet med den officielle bekendtgørelse af valgresultaterne ved dom afsagt af Consiglio di Stato den 6. december 2006, som har fået retskraft.

72 Den klare ordlyd af artikel 12 i akten af 1976 og kompetencefordelingen på det område, som akten vedrører, er endelig til hinder for, at det fastslås, at der foreligger en mangel i beskyttelsen af valgrettighederne for kandidaterne til valg til Parlamentet.

73 Af denne grund skal Parlamentets argument om, at dets afgørelse vedrørende prøvelsen af mandater i sig selv ville være ulovlig, hvis det var forpligtet til at lægge en ulovlig national retsakt — i det foreliggende tilfælde det italienske valgkontors kundgørelse vedrørende B. Donnici — til grund for sin afgørelse, forkastes.

74 De respektive kompetencer for Parlamentet og de nationale myndigheder ved prøvelsen af Parlamentets medlemmers mandat er i modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende med henvisning til dom af 18. december 2007, Sverige mod Kommissionen (sag C-64/05 P, Sml. I, s. 11389), klart fordelt mellem Fællesskabets institutioner og de nationale myndigheder. Parlamentet har i denne forbindelse i henhold til artikel 12 i akten af 1976 alene kompetence til at træffe afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til, mens det tilkommer de nationale myndigheder at bekendtgøre det resultat, som følger af anvendelsen af nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

75 Herefter skal Parlamentet i henhold til artikel 12 i akten af 1976 tage det italienske valgkontors bekendtgørelse til efterretning, uden at det har kompetence til at forkaste den på grundlag af hævdede uregelmæssigheder ved den nationale retsakt. Ved at erklære B. Donnicis mandat ugyldigt og bekræfte A. Occhettos mandat i strid med denne kundgørelse, er den anfægtede afgørelse i strid med aktens artikel 12.

76 Henset til alle de ovenstående bemærkninger bør den anfægtede afgørelse annulleres. Herefter er det ikke nødvendigt for Domstolen at træffe afgørelse vedrørende de øvrige

anbringender fremført af Den Italienske Republik og B. Donnici til støtte for deres påstande. B. Donnicis subsidiære påstande er således uden indhold.

Sagsomkostningerne

77 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Den Italienske Republik og B. Donnici har nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Parlamentet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagsomkostningerne. I henhold til samme artikels stk. 4, første afsnit, bærer de medlemsstater, der er indtrådt i sagen, deres egne omkostninger, og i henhold til samme bestemmelse kan Domstolen træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i de foregående afsnit nævnte skal bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Europa-Parlamentets afgørelse 2007/2121 (REG) af 24. maj 2007 om prøvelse af Beniamino Donnicis mandat annulleres.

2) Europa-Parlamentet betaler B. Donnicis omkostninger og de af Den Italienske Republik som sagsøger afholdte omkostninger.

3) Den Italienske Republik som intervenient, Republikken Letland og A. Occhetto bærer deres egne omkostninger.

Underskrifter